

Hoofdstuk 134

Lieve kleinkinderen,

Ook dit verhaal van hoofdstuk 134 gaat weer over Paulus. Paulus heeft in Jeruzalem een zuster wonen. Wat kan een zus veel voor jou betekenen. En hoe belangrijk de zoon van je zus voor jou kan zijn, dat lees je in onderstaand verhaal uit de bijbel.

Lieve kleinkinderen, ik heb ook zussen. Zelfs drie. Mijn oudste zus vierde gisteren haar verjaardag. Al enkele jaren geven omie en ik haar, op haar verjaardag, een jaarabonnement van het evangelisatieblad 'De Elisabethbode'. Vond zij altijd heel mooi. Maar enkele weken geleden zei ze voor de telefoon tegen me dat ze dat cadeau niet weer van ons wilde hebben.

'Want,' zei ze tegen mij, 'dat blad lees ik toch niet meer.'
Ja, met haar 84 jaar was ze daar te oud voor en de letters kon ze ook niet meer zo goed lezen en het blad zag er ook heel anders uit dan vroeger....

Een week later belde diezelfde zus mij heel enthousiast op.

'Eelke, heb je dat mooie verhaal in de Elisabethbode al gelezen?'

'Welk verhaal?'

'Nu, van dat heel arme jongetje dat op blote voeten voor die schoenenwinkel stond.'

'Nee Rommie, ik heb de Elisabethbode nog niet gelezen.'

'Nu, dat verhaal was zo mooi! Dat arme jongetje kreeg van een vreemde vrouw sokken en een paar nieuwe schoenen. En toen vroeg hij aan die mevrouw of zij de vrouw van God was, want hij had aan God om een paar nieuwe schoenen gevraagd en die kreeg hij nu van haar cadeau.'

Wij hebben dit jaar mijn oudste zus via internet maar een bos bloemen gestuurd. Zal ze 'De Elisabethbode' ook missen?

Hoofdstuk 134 - Het complot - Handelingen 23 : 12 - 33

Direct de volgende ochtend kwamen de Joden uit Asia bij elkaar om te overleggen wat er nu moest gebeuren. Hun plan was mislukt. In plaats dat Paulus nu dood was, zat hij veilig opgeborgen bij de Romeinen in de Antoniaburcht. Paulus had zich beroepen op zijn Romeins staatsburgerschap. *Het was duidelijk: hij was een verrader, een vijand van het volk Israël.* En zo iemand durfde zich nog Jood, ja zelfs een Farizeeër te noemen! Ze hadden hem direct een mes tussen zijn ribben moeten steken.... Maar misschien was het nog niet te laat. Als de hogepriester nu eens aan de commandant van de

Romeinse soldaten vroeg om Paulus nog een keer voor het Sanhedrin te brengen en dat ze hem dan onderweg daar naar toe een mes in zijn rug staken, dan waren alle problemen opgelost.

Ze werkten hun plan uit. Er waren zelfs veertig mannen die deze moord op Paulus uit wilden voeren. In het diepste geheim legden ze de eed af dat ze niet zouden eten en drinken, voordat Paulus dood zou zijn....

De hogepriester en zijn vertrouwelingen die ook ingelicht werden, hadden geen bezwaar. Natuurlijk wilde de hogepriester meewerken aan zo'n goede daad. Met de vijand van God en Zijn tempel mocht men geen medelijden hebben. Ze konden er zelfs op vertrouwen dat de Allerhoogste hun onderneming zou zegenen. Morgenvroeg zou de hogepriester naar de commandant gaan en ze konden er zeker van zijn dat Paulus nog voor de middag naar de tempel zou worden gebracht. Of hij daar ook zou aankomen? Dat was natuurlijk een andere vraag!

Terwijl die dag veertig Joodse mannen zich klaar maakten voor hun aanslag op Paulus was de Heer al lang bezig om zijn dienstknecht Paulus te redden van een moordaanslag.

Een geheim bewaren? Hoe meer mensen daar vanaf weten, hoe moeilijker dat wordt.... Wisten aan het einde van de dag alle vrome Joden in Jeruzalem wat er de volgende morgen stond te gebeuren? En wie wisten daar nog meer van? In het diepste geheim kreeg ook een neefje van Paulus het te horen. Hij schrok vreselijk. Morgenvroeg zou er een moordaanslag gepleegd worden op zijn oom Paulus! De broer van zijn moeder. Oom Paulus die zo geweldig mooi van Jezus kon vertellen. Een laffe moordaanslag op zijn oom.... Maar dat mocht niet gebeuren! **Zo jong als hij was wist hij wat hij moest doen.** Zo vlug mogelijk naar de gevangenis gaan en het zijn oom vertellen.

Zo jong als hij was wist hij wat hij moest doen.

De wachtcommandant vond het goed dat de neef van Paulus zijn oom een bezoek bracht. Paulus schrok niet eens toen hij van de moordaanslag op hem hoorde. Maar hij stuurde zijn neef wel direct door naar de centurio. En de centurio bracht hem naar de commandant die hem meenam naar een plek waar niemand hen kon horen.

Toen vroeg hij: ‘Wat kom jij mij vertellen?’

De neef van Paulus antwoordde: ‘De Joodse leiders zullen u morgen vragen om Paulus naar hen toe te brengen. Dat hebben ze afgesproken. Ze zullen bij u net doen alsof ze beter willen uitzoeken wat mijn oom Paulus verkeerd heeft gedaan. Maar u moet hen niet geloven, want er staan meer dan veertig mannen klaar om oom Paulus onderweg te vermoorden. Ze hebben plechtig beloofd niets te eten of te drinken voordat zij hem vermoord hebben. Ze wachten alleen nog op het moment dat u oom Paulus komt brengen. Dan vallen ze aan.’

Veertig mannen willen mijn oom Paulus vermoorden.

De commandant geloofde direct wat het neefje van Paulus hem vertelde. Dit was nu net weer iets voor die fanatieke Joden. Een laffe moord op een onschuldige man. Ernstig zei hij: ‘Ik ben blij dat je bij mij gekomen bent. Maar, zeg tegen niemand, zelfs niet tegen je moeder, dat je dit aan mij verteld hebt.’

Hij keek de jongen na zoals die daar over het plein liep. Zulke Joden moesten er wat meer zijn en wat minder van die van het Sanhedrin!

Wat moest hij nu morgen zeggen tegen die ‘hoge heren’ van het Sanhedrin? Hij had geen bewijs. En als hij hun naar het waarom vroeg zouden ze rustig tegen hem liegen. Natuurlijk kon hij voldoende soldaten meegeven om Paulus te

beschermen. Maar die aanslag zouden ze wel doen met als gevolg een groot oproer.

Er was maar één oplossing: Paulus moest voor morgenochtend de stad uit zijn. Ja, en dan zou hij net alsof hij van niets wist. Wanneer hij komende nacht Paulus naar Caesaréa stuurde, naar Felix, dan was Paulus veilig.

Hij ging naar de kazerne en riep twee centurio's bij zich.

‘Vanavond om negen uur moeten er vierhonderd soldaten klaarstaan om naar Caesaréa te gaan. Tweehonderd moeten gewapend zijn met speren. Houd ook tachtig ruiters klaar en zorg voor een paard waar Paulus op kan rijden. Breng Paulus veilig naar Felix, de bestuurder van deze provincie. Het voetvolk gaat mee tot Antipatris en gaan dan weer terug. De ruiters brengen Paulus verder. Ik geef jullie een brief mee voor Felix. Die ga ik nu schrijven.’

Hij wenkte met zijn hand en ze konden gaan. Hij was blij dat hij ‘het probleem Paulus’ kon overdragen aan Felix. Die moest deze zaak van de ‘vrome’ Joden en die vreemde apostel Paulus maar afhandelen. In zijn brief zou hij duidelijk uit laten komen dat volgens hem Paulus onschuldig was en ook dat hij een Romeins burger was.

Dat hij eerst gedacht had dat Paulus een Sicariër was en dat hij hem zonder verhoor had willen laten geselen, dat hoefde Felix niet te weten.

Toen hij de brief klaar had, las hij hem nog een keer hardop voor.

‘Claudius Lysias groet de hoogedele proconsul Felix.

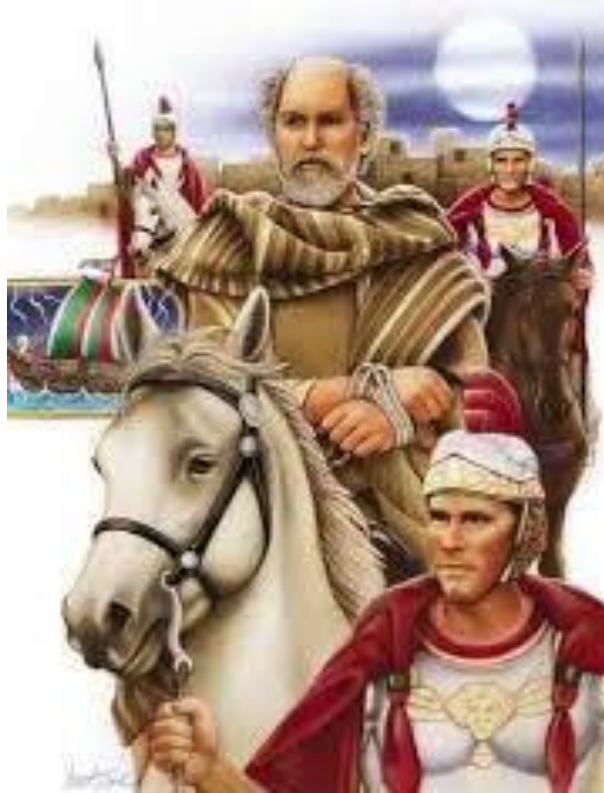
Deze man was gevangengenomen door de Joden. Ze wilden hem doden. Maar toen ik hoorde dat hij een Romein was, heb ik hem met mijn soldaten gered. Ik was maar net op tijd. Ik wilde weten waarvan zij hem beschuldigden. Dus bracht ik hem naar de Joodse leiders. Daar merkte ik dat ze ruzie hadden over hun godsdienstwetten.

Maar daar staat geen doodstraf op. Je hoeft er zelfs de gevangenis niet voor in. Daarna hoorde ik van een geheim plan om deze man Paulus te doden. Daarom stuur ik hem nu naar u. De mensen die hem beschuldigen zal ik ook naar u toesturen. Dan kunnen ze hun klachten bij u indienen.’

Zorgvuldig zette hij zijn zegel onder de brief en bracht die naar de commandant van het paardenvolk. Dit was goed zo. Als hij Paulus nu zou vrijlaten, zouden de Joden hem vermoorden en dat kon het zelfs uitlopen op een groot oproer.

Die avond op de vastgestelde tijd stonden de soldaten klaar voor vertrek. Terwijl de commandant nog een keer naar Paulus keek gaf hij zijn laatste orders. Daar zat de gevangene op zijn paard, tussen zoveel ruiters die hem moesten beschermen. Meer dan vierhonderd soldaten om slechts één vermoeid oud mannetje te beschermen.... Joden!

Toen glimlachte hij. Wat zouden de Joodse leiders morgen op hun neus kijken, wanneer Paulus niet meer in Jeruzalem was.

*Meer dan vierhonderd soldaten om slechts één vermoeid
oud mannetje te beschermen.*

Reeds vroeg in de ochtend was de hogepriester met enkele van zijn vertrouwelingen in het paleis van de commandant.

Heel vriendelijk vroegen ze hem om Paulus naar de tempel te brengen voor nader onderzoek. Ja, het was de vorige keer helemaal mis gegaan maar de commandant kon er zeker van zijn dat het deze keer helemaal goed zou verlopen. Ja, het was zeker. Zij zouden er voor zorgen dat Claudius Lysias van hen een vonnis kreeg wat betreft zijn gevangene Paulus.

De commandant trok een zeer verbaasd gezicht. Wat jammer nu. Dit wist hij niet. Hij had heel graag zijn medewerking willen verlenen. Maar gisteravond was de gevangene op transport gesteld naar Caesaréa. Ja, naar proconsul Felix. Maar weet je wat? Zij konden ook naar Caesaréa gaan en daar aan Felix advies geven. Hij had al naar Felix geschreven dat zij bij hem zouden komen.

De commandant glimlachte vriendelijk maar hij zag dat hun gezichten wit wegtrokken van kwaadheid. **Alles wat zij gedacht hadden, maar dit niet!**

Ze stamelden een paar woorden tot afscheid. Buiten gekomen spuugden ze hun gal over de Romeinen en vooral over Claudius Lysias, de commandant van de Antoniaburcht.

Maar voor de veertig Joodse mannen die klaar stonden om Paulus te vermoorden was dit bericht dat Paulus niet naar de tempel zou komen vele malen erger dan

voor de hogepriester en zijn vrienden. *Al hun plannen waren vergeefs geweest en die verrader was ontkomen.* En binnenkort zou hij natuurlijk weer vrij zijn.... Met grote schrik beseften ze dat ze met dure eden gezworen hadden niet te zullen eten en drinken voordat Paulus dood was. Maar dat betekende zelfmoord. En dat mocht volgens de wetten van Mozes niet. Er zat niets anders op, ze moesten naar de priester in de tempel. Hij kon met dure offers hun beloften ongedaan maken. Maar het allerergste was dat hun plan mislukt was. De commandant moest er vanaf geweten hebben.... Dat kon niet anders.

Die ochtend reed Paulus in de gloeiend hete zon over de stoffige wegen naar Caesaréa. Zijn lichaam voelde pijnlijk aan. Hij was een gevangene die geboeid op een paard reed. Maar diep inwendig was hij blij. Hij hoorde nog de stem van Jezus in zijn cel in de gevangenis. Hij moest naar Rome om ook daar het blijde nieuws van Jezus te vertellen. Nu al was God bezig om Zijn belofte waar te maken. Deze vreemde reis naar Caesaréa was niets anders dan het begin van zijn vierde zendingsreis. Paulus glimlachte. God, de Almachtige gaf hem een lijfwacht van tachtig zwaar bewapende Romeinse soldaten.... Dit moesten Lucas en zijn andere vrienden eens weten!

Romeinse ruiters